

ความสัมพันธ์ระหว่างอินโดนีเซียและมาเลเซีย หลังสงครามโลกครั้งที่ ๒

ก. นโยบายอินโดนีเซีย

การที่จะเข้าใจนโยบายของอินโดนีเซียนั้นจำเป็นต้องทราบปรัชญาแห่งชาติของอินโดนีเซีย คือ ปัญจศีล ปัญจศีลหรือหลัก ๕ ประการมีความสำคัญต่ออินโดนีเซีย และบุคคลที่พยายามจะเข้าใจการกระทำและเจตนาของอินโดนีเซียในอดีต และอนาคต ปัญจศีลคือกำลังของอินโดนีเซีย ปัญจศีลเป็นเครื่องนำ คัดลึนใจ และวางหลักเกณฑ์นโยบายทั้งภายในและภายนอกประเทศอินโดนีเซียก็เหมือนประเทศอื่น ๆ ซึ่งนอกจากจะประกอบด้วยดินแดน รัฐบาลและการปกครอง ก็ยังเป็นประเทศที่มีสิ่งซึ่งแสดงออกถึงความเป็นมนุษย์ มีทรัพยากรอันมีวัตถุซึ่ง เป็นกำลังของชาติอันมหาศาลที่สุด เพื่อที่จะใช้และก่อให้เกิดกำลัง ชาตินั้นต้องมีอุดมการณ์คือปรัชญา อินโดนีเซียก็มีอุดมการณ์หรือปรัชญาเช่นกัน อุดมการณ์นี้เป็นแหล่งที่ก่อให้เกิดการกระตุ้นเร้าใจแก่อินโดนีเซียให้กำลังใจในการต่อสู้ของอินโดนีเซีย เมื่อเห็นว่าอินโดนีเซียเกือบจะถึงจุดคุดมแล้ว และกำลังที่อ้างถึงนี้คือ หลักปรัชญา ๕ ประการของอินโดนีเซีย

ปรัชญาเกิดขึ้นเมื่อวันที่ ๑ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๘๘ เมื่อประธานาธิบดีซูการ์โน ซึ่งเวลานั้นเป็นผู้นำชั้นแนวหน้าของขบวนการชาตินิยมอินโดนีเซียได้กล่าวสุนทรพจน์โดยมิได้เตรียมมาเลย สุนทรพจน์นี้ทราบในภายหลังว่าเป็นสุนทรพจน์อันเป็นต้นกำเนิดของปรัชญา ประธานาธิบดีได้กล่าวหลายครั้งว่าความคิดที่กล่าวในสุนทรพจน์ไม่ได้มาจากตัวท่านเอง ท่านเป็นแต่เพียงคัดทอนหลักการเหล่านี้มา และทำตนเป็นปากเสียงของประชาชนอินโดนีเซีย ที่จริงนั้นอุดมการณ์มีอยู่ในหมู่ประชาชนนับศตวรรษแล้วตั้งแต่ครั้งโบราณกาล เป็นวัฒนธรรมอันมีค่าซึ่งได้ให้ไว้แก่อินโดนีเซีย อุดมการณ์ได้กระจายแพร่ไปในหมู่ชาวอินโดนีเซีย อุดมการณ์ ๕ ข้อมีดังนี้

๑. เชื่อถือพระผู้เป็นเจ้า
๒. เมตตาจิตหรือเป็นฉันทมิตรกับทุกชาติ
๓. ชาตินิยม
๔. ประชาธิปไตยหรืออธิปไตยของประชาชน
๕. ความเป็นธรรมต่อสังคม

ถ้าหากใครยอหลัก ๕ ประการนี้ให้น้อยลง หลัก ๕ ประการนี้อาจกลายเป็นหลัก ๓ ประการ คือ

๑. เชื้อถือพระผู้เป็นเจ้า
๒. สังคมวิทยา - ชาตินิยม
๓. สังคมวิทยา - ประชาธิปไตย

หลัก ๓ ประการนี้ของใหม่เพียงหลักการ เดียวก็ได้ คือ "กอดทองรอยอง" (การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน) อย่างไรก็ตาม คำว่า "กอดทองรอยอง" ไม่ได้หมายความว่าช่วยเหลือซึ่งกันและกันตามคำแปลเท่านั้น แต่คำอินโดนีเซียนี้มีมีความหมายลึกซึ้งดังเช่นหลัก ๕ ประการที่กล่าวมาแล้ว

นโยบายต่างประเทศ และท่าทีของผู้นำอินโดนีเซียที่ถูกกล่าวถึงในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ปรากฏมาหลายปีแล้ว ตัวอย่างเช่นนโยบายเผชิญหน้าของอินโดนีเซียต่อมลายูและมาเลเซีย ประชาชนวิพากษ์การ โนปฏิเสชนโยบายการตัดสินใจว่าการสถาปนามาเลเซียได้รับการสนับสนุนจากประชาชนในดินแดนมาเลเซียเอง สิ่งเหล่านี้ทำให้เกิดปัญหาหนัก นโยบายดังกล่าวเกิดมาจากความรู้สึกที่จะแสวงหาดินแดนเริ่มเดิมทีเนื่องต่อกันมาในหมู่ผู้นำอินโดนีเซีย ความรู้สึกนี้ได้รับการสนับสนุนจากรากฐานบางอย่างในอุดมการณ์ทางการเมืองของอินโดนีเซีย

ปัญหาที่เกิดขึ้นไม่เกี่ยวข้องกับลัทธิคอมมิวนิสต์ แม้ว่าอินโดนีเซียจะเป็นประเทศที่มีพรรคคอมมิวนิสต์ใหญ่เป็นที ๓ ของโดกรองลงมาจากรัสเซีย จีนคอมมิวนิสต์ ตามลำดับก็ตาม เป็นการไม่ถูกต้องถ้าหากจะกล่าวว่านโยบายต่างประเทศของอินโดนีเซียได้รับอิทธิพลมาจากลัทธิคอมมิวนิสต์ตัวอย่างเช่น กรณีพิพาทระหว่างอินโดนีเซียกับเนเธอร์แลนด์ในกรณีวีทีกีตะวันตกเป็นความจริงที่รัสเซียให้การสนับสนุนแก่อินโดนีเซียในเรื่องนี้ "โดยให้ความช่วยเหลือทางทหารอย่างมากมายแก่อินโดนีเซีย"

โปรดดูรายละเอียดใน Donald Hindley, "Foreign Aid to Indonesia and Its Political Implications," Pacific Affairs, Summer, 1963, pp. 108-109.

โดยหวังช่วยทำให้เนเธอร์แลนด์และอินโดนีเซียเป็นศัตรูกัน ในกรณีนี้วันที่ตะวันตกเพื่อประโยชน์ของรัสเซีย แต่เห็นได้ว่านโยบายของประธานาธิบดีชูการ์โนนั้นเกิดมาก่อน และเริ่มมาก่อนที่รัสเซียจะเข้ามาเกี่ยวข้องกับให้ความช่วยเหลือทางอาวุธแก่อินโดนีเซีย เพื่อให้นโยบายนี้วันที่ตะวันตกสำเร็จโดยเร็ว

กรณีขัดแย้งของอินโดนีเซียต่อมาลาบายและมาเลเซียดูเพียงผิวเผินจะเห็นว่าความยุ่งยากกรณีนี้เกิดจากความริเริ่มของคอมมิวนิสต์เป็นส่วนใหญ่ซึ่งก็เป็นความจริงที่ทั้งรัสเซียและคอมมิวนิสต์จีนโจมตีข้อเสนอของมาลาบายที่จะตั้งสหพันธรัฐมาเลเซียตั้งแต่ต้น ทั้งคอมมิวนิสต์อินโดนีเซียและพรรคพวกก็ได้คัดค้านความคิดก่อตั้งมาเลเซียเช่นกัน ประธานาธิบดีชูการ์โนและรัฐมนตรีต่างประเทศสุบัตริโอกีโจมตีมาเลเซียอย่างเปิดเผย แต่ที่จริงแล้วนโยบายอินโดนีเซียที่ขัดแย้งต่อมาเลเซียนี้มีกำเนิดมาจากความคิดของผู้นำอินโดนีเซียคือ ชูการ์โน ผู้นำที่ใหญ่โตสูงที่จะเป็นผู้นำในหมู่ชาติมาเลย์หรือพูดได้ว่า นโยบายต่างประเทศอินโดนีเซียในครั้งอดีตพลจากรัสเซียหรือโลกคอมมิวนิสต์เพียงเล็กน้อย แต่ว่าคายนคอมมิวนิสต์ได้อาศัยใช้นโยบายของอินโดนีเซียเพื่อหาผลประโยชน์ให้ตนเอง

จะเห็นได้ว่า อินโดนีเซียมีนโยบายแสวงหาดินแดนและเป็นผู้นำในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เช่น การกบฏในเบรูไนในเดือนธันวาคม ๒๕๐๖ โดยมีอินโดนีเซียสนับสนุน การกบฏครั้งนี้ ซึ่งก่อให้เกิดความขัดแย้งระหว่างอินโดนีเซียและมาลาบาย เรื่องหลังสุดคือการแสดงออกอย่างเปิดเผยในนโยบายของอินโดนีเซียที่เป็นปรปักษ์กับมาเลเซีย การที่อินโดนีเซียได้ดำเนินนโยบายเช่นนั้นในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับมาเลเซีย เพราะเหตุดังนี้

๑. อินโดนีเซียยึดถือลัทธิรวมดินแดนที่เกยอยู่ใต้อิทธิพลของจักรวรรดิเยอรมันมาเป็นของตน (Indonesia's irredentism) ซึ่งอินโดนีเซียสืบเนื่องลัทธินี้มาจากอดีต
  ๒. อุดมการณ์แห่งชาติของอินโดนีเซียได้รับการขัดแย้ง
- นโยบายแสวงหาดินแดนของอินโดนีเซียอันเกิดจากข้อเสนอตั้งมหาอาณาจักรอินโดนีเซีย (The "Greater Indonesia" thesis) ซึ่งมีอิทธิพลต่อนโยบายการเมืองอินโดนีเซียขณะนี้

ได้ทราบกันมาหลายปีแล้วว่า บุคคลสำคัญอินโดนีเซียหลายท่านได้เสนอความคิดที่จะขยายประเทศอินโดนีเซียให้กว้างใหญ่กว่าที่ปรากฏอยู่ในแผนที่ในขณะนี้ ได้อ่างบุคคลสำคัญเหล่านี้ที่เกี่ยวข้องกับความคิดดังกล่าวคือ มุฮัมมัด ยามิน (Muhammad Yamin) เคยเป็นศาสตราจารย์ เป็นรองนายกรัฐมนตรี และรัฐมนตรีแถลงข่าวของอินโดนีเซีย สิ้นชีวิตในเดือนตุลาคม ๒๕๐๕ ยามินเป็นบุคคลสำคัญที่สุดที่ได้เกี่ยวข้องกับความคิด "มหาอาณาจักรอินโดนีเซีย" เชื่อกันว่า ยามินและพวกนักชาตินิยมชั้นนำได้วางโครงการกำหนดให้ประเทศอินโดนีเซียประกอบด้วยดินแดน "มาเดเชียและดินแดนของประเทศอื่น ๆ ถ้าเป็นไปได้"^๒ ในปี ๒๔๖๑ ยามินอ้างว่า อินโดนีเซียเป็นทายาทโดยชอบธรรมที่จะไถ่รับดินแดนต่าง ๆ (หมู่เกาะอินโดนีเซียทั้งหมด "Nusantara") ในอดีตหรือดินแดนอินโดนีเซียสมัยก่อนประวัติศาสตร์มาเป็นของตน^๓

ตามความคิดของยามินนั้น หมู่เกาะอินโดนีเซียหรืออินโดนีเซียก่อนประวัติศาสตร์ (Nusantara) ประกอบด้วย "หมู่เกาะต่าง ๆ ๘ หมู่เกาะ คือ แลตมาดารา เกาะสุมาตรา กาลิมันตัน ชวา หมู่เกาะตะวันออกเฉียงใต้ เกาะสุลาเวสี เกาะโมลุกกัส (Moluccas) และดินแดนอิเรียนตะวันตก"^๔

^๒

Guy J. Panker, "The Soviet Challenge in Indonesia", Foreign Affairs, Vol. 40, No.4 (July 1962), P. 625

^๓ ประวัติศาสตร์อินโดนีเซียเกี่ยวกับเรื่อง "Nusantara" ปรากฏใน Bernard H.M. Vlekke, Nusantara: A History of Indonesia, 2 nd. ed.,

^๔

Muhammad Yamin, "A Legal and Historical Review of Indonesia's Sovereignty over the Ages," Dewan Nasional (Djakarta), September, 1958, P. 19.

จากโครงการนี้ก็จะเห็นได้ว่าผู้นำอินโดนีเซียบางคนมิได้คิดจะมีดินแดน
เท่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบันเท่านั้น แต่จะรวมบางส่วนของประเทศไทย มาด้ายาทั้งหมด สิงคโปร์
และบอร์เนียวทั้งหมดเข้าด้วย ซึ่งยามินเชื่อมั่นว่าโครงการขยายเขตแดนของอินโดนีเซียจะ
เป็นจริงในที่สุด ทั้งนี้ก็โดยการกระทำของพวกชาตินิยม เพื่อเอกราชในอาเซียตะวันออกเฉียง
เฉียงใต้ ยามินเชื่อมั่นว่าวันหนึ่งโครงการของเขาจะถูกนำไปปฏิบัติ เพื่อให้ได้ดินแดนใน
ประวัติศาสตร์ของอินโดนีเซียขึ้นมา

ยามินเชื่อต่อไปอีกว่า แนวคิด "มหาอาณาจักรอินโดนีเซีย" ของเขานั้น ได้
รับการสนับสนุนอย่างกว้างขวางและหนักแน่นซึ่งการสนับสนุนแนวคิดดังกล่าวได้แฝงมาในรูป
การดำเนินการทางการเมือง เรื่องที่เกิดขึ้นมาสนับสนุนความเชื่อดังกล่าวของยามินก็คือ
การเสนอตั้งมาเลเซีย ซึ่งได้รับการคัดค้านจากอินโดนีเซียอย่างเข้มแข็งสมจริงกับที่ยามิน
เชื่อมั่นไว้ แต่ยามินคาดการณ์ในเรื่องเวลา เขากล่าวไว้ว่าเรื่องมาเลเซียนั้น เขาและ
พวกชาตินิยมอินโดนีเซียจะเคลื่อนไหวเต็มที่ในเรื่องนี้ก่อนเมื่อถึงเดือนพฤษภาคม ๒๕๐๖
เสียก่อน และในกรณีเรียนตะวันตกก็เช่นกันเขาและนักชาตินิยมจะเริ่มต้นเรียกร้องให้
ดินแดนอินโดนีเซียตะวันตกเป็นของอินโดนีเซียก็ต่อเมื่อสหประชาชาติสละการปกครองชั่วคราว
ที่กระทำต่อดินแดนนี้เสียก่อน

การคาดคะเนในเรื่องเวลาปฏิบัติการของยามินมีผลต่อกฎคือ ผู้นำชาว
อินโดนีเซียไม่ใคร่รออยู่จนถึงพฤษภาคม ๒๕๐๖ ตามที่ยามินคาดไว้แต่เริ่มต้นเคลื่อนไหวตั้งแต่
มีการกบฏในบรูไน เมื่อธันวาคม ๒๕๐๕ ทั้ง ๆ ที่ยามินได้ร้องขอให้ลดทอนและกดดันเอาไว้
แต่รัฐบาลที่ยามินร่วมอยู่ด้วยกลับเร่งปฏิบัติการก่อนกำหนดที่ไว้ไว้ ผู้นำอินโดนีเซียหลายคน
เห็นว่าไม่ควรรอจนถึงพฤษภาคม ๒๕๐๖ ได้เกิดความวิตกกังวลในหมู่ผู้นำของอินโดนีเซีย
ทั่วทุกแห่งตั้งแต่มีการกบฏในบรูไนในเดือนธันวาคม ๒๕๐๕ เหตุการณ์นี้เองเป็นเหตุให้
รัฐบาลภายใต้การนำของซูการ์โนตัดสินใจกล่าวประนามการกบฏต่อสาธารณชนอย่าง เป็น
ทางการ และในปลายปี ๒๕๐๕ ซูการ์โนและสุบันดริโอก์ก็ได้ตัดสินใจว่า การดำเนินการจัดตั้ง
มาเลเซียกระทบกระเทือนผลประโยชน์ของอินโดนีเซีย ซึ่งอินโดนีเซียต้องชักชวน

แต่จากการทำก็ยังไม่ประกาศเป็นศัตรูกับโครงการมาเดเซียอย่างเป็นทางการ
 ในขณะนั้น ก่อนหน้านั้นหนึ่งปีฟิลิปปินส์ มาลายา และไทยได้ร่วมกันจัดตั้งสมาคมอาสาสมัครในปี
 ๒๕๐๔ นายสุบันคริโอ รัฐมนตรีต่างประเทศอินโดนีเซียยังได้แสดงความคิดเห็นว่าสมาคม
 อาสา จะ เป็นประโยชน์อย่างมาก จากนั้นต่อมาสุบันคริโอยังได้วิจารณ์เกี่ยวกับข้อเสนอ
 จัดตั้งมาเดเซียว่าความคิดนี้ไม่เกี่ยวข้องกับอินโดนีเซียแต่อย่างใด การวิจารณ์ดังกล่าวทำให้
 ยามินถึงกับประนามข้อวิจารณ์ของสุบันคริโอว่าเป็นการวิจารณ์ที่ผิดอย่างมหัศจรรย์ (stupid
 mistake) อดีตนายกรัฐมนตรีนินโดนีเซีย นายอลี สาสโตรอนิดโจโจ (Ali Sastroanidjojo)
 ก็เห็นด้วยกับยามินและในต้นเดือนกันยายน ๒๕๐๕ อดีตนายกรัฐมนตรียังได้แสดงให้เห็นว่า
 อินโดนีเซียมีผลประโยชน์โดยตรงในมาเดเซีย ในทัศนะของเขานั้น อินโดนีเซียมีเหตุผลพอ
 ที่จะเรียกร้องดินแดนบอร์เนียวทั้งหมดมาเป็นของตน

ต่อมาในวันที่ ๒๗ กันยายน สุบันคริโอได้เปลี่ยนท่าทีของเขาในเรื่องนี้ โดย
 สร้างความรู้สึกเป็นปฏิปักษ์กับมาลายาและมาเดเซีย ซึ่งความรู้สึกนี้ได้ถูกกระตุ้นจากการที่
 อยู่แล้ว ได้มีการให้เหตุผลต่าง ๆ นานา เพื่อชักชวนการก่อตั้งมาเดเซีย เป็นคนว่า ถ้า
 ดินแดนในบอร์เนียวตกอยู่ใต้วาเดเซียแล้ว ก็จะกลายเป็นฐานทัพของพวกจักรวรรดินิยม
 แผนใหม่ก่อนที่จะเสนอโครงการมาเดเซียก็กล่าวหาว่ารัฐบาลมาลายาว่าเป็นเครื่องมือของ
 จักรวรรดินิยมแบบใหม่และจักรวรรดินิยมแบบใหม่ (Neo-Colonialism and Neo-
 Imperialism) ต่อมาเมื่อเกิดมาเดเซียขึ้นก็กล่าวโจมตีคล้าย ๆ กันดังกล่าวอีก
 ประธานาธิบดีซูการ์โนได้กล่าวไว้ว่า "เราจะชักชวนมาเดเซียจนถึงที่สุด เหตุผลก็คือว่า
 อินโดนีเซียเชื่อว่ามาเดเซียเป็นแผนของจักรวรรดินิยม และมาเดเซียก็คือ จักรวรรดินิยม
 แบบใหม่นั่นเอง"

^๕ Justus M. Van der Kroef, "Indonesia, Malaya, and the North Borneo Crisis," Asian Survey, April 1963, P. 175.

^๖ Bernard K. Gordon, "The Potential for Indonesian Expansionism," Pacific Affairs, Winter, 1963-1964, p. 382.

^๗ Sukarno's speech at an anti - Malaysia rally in Jogjakarta, September 25, 1963.

ในจากการที่ความวิตกกังวลในเรื่องสิทธิของพลเมืองบอร์เนียว ใดก็ตามจากเหตุผลต่าง ๆ และการพัฒนาในด้านต่าง ๆ ในอินโดนีเซีย ชี้ให้เห็นว่าความเชื่อของยามินได้รับการสนับสนุนอย่างหนักแน่น ยามินเชื่อว่า การเคลื่อนไหวในการรวมชามมาเลย์ในครั้งใด ๆ ก็ตาม จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องนำโดยชาวอินโดนีเซียจึงจะถือว่ามียากฐานจากชามมาเลย์ แต่แผนการมาเลเซียนำโดยชาวอินโดนีเซีย โฆษกและนักวิจารณ์ชาวอินโดนีเซีย จึงโจมตีแต่แรกว่าแผนการมาเลเซียนำโดยชาวอินโดนีเซีย

การชักชวนของอินโดนีเซียต่อแผนมาเลเซียนั้น เป็นเรื่องที่แปลกเหนือกว่าความตกลงการขรมลดา กล่าวคือ อินโดนีเซียยอมไม่ได้ที่จะให้มีการโอนดินแดนต่าง ๆ ซึ่งตนปรารถนาจะเดามาเป็นของตนหรือเข้าไปมีอิทธิพลไปพร้อมกับมาเลเซียนั้น เพื่อให้เกิคราคินิยมสนับสนุนชุกการโน และสนับสนุนนโยบายแสวงหาดินแดนของอินโดนีเซียได้มีการชักชวนให้รำลึกถึงการปฏิบัติการของบรรดาผู้นำในการกู้เอกราชอินโดนีเซียในปี ๒๔๘๘ ถ้าหากยามินได้รับการจารึกว่าเป็นบุคคลที่สนับสนุนการขยายตัวของมหาอาณาจักรอินโดนีเซียแล้ว การจารึกดังกล่าวก็ต้องรวมถึงประธานาธิบดีชุกการโนและเพื่อนร่วมงานชั้นนำเป็นจำนวนมากของเขาด้วย

ในต้นเดือนกรกฎาคม ๒๔๘๘ ชุกการโนและเพื่อนร่วมงานได้เตรียมการขั้นสุดท้ายเพื่อเอกราชเสรีจึงลงด้วยความช่วยเหลือของญี่ปุ่น ชุกการโนได้ตั้งอนุกรรมการพิเศษขึ้นคณะหนึ่งเพื่อดำเนินการขยายดินแดนอินโดนีเซีย ทั้งชุกการโนและยามินต่างก็ทำงานอยู่ในคณะนี้ ในวันที่ ๑๐ กรกฎาคม ๒๔๘๘ อนุกรรมการชุดนี้ก็วางพื้นฐานดวงหน้าไว้เรียบร้อยแล้วคณะกรรมการชุดใหญ่เพื่อที่จะออกเสียงลงคะแนนในเรื่องเกี่ยวกับดินแดนที่มีชื่อว่า อินโดนีเซียจะรวมดินแดนไม่แต่เฉพาะที่เลยอยู่ที่ใต้การยึดครองของเนเธอร์แลนด์เท่านั้น แต่จะรวมดินแดนของอังกฤษทั้งหมดในมาลายาและบอร์เนียวเข้าด้วยกันกับอินโดนีเซีย มีการลงคะแนนเสียงทั้งหมด ๒๒ เสียง ๓๘ เสียง เห็นชอบที่จะรวมดินแดนของอังกฤษเข้าไว้ในอินโดนีเซีย

ในปี ๒๔๘๘ ยามินได้ให้เหตุผลในการเรียกร้องดินแดนบอร์เนียวซึ่งมีชื่อเป็นของอินโดนีเซียด้วยการกล่าวว่า "Greater Indonesia without Malaya is an illusion," and that "Pan-Malaya is dead, which Pan-Indonesia is flourishing," (from Muhammad Yamin, Sumpah Indonesia Raya (Djakarta: N.V. Nusantara, n.d., Ca. 1956), P. 34, quoted in Donald E. Weatherbee, "Indonesia and Malaysia: Confrontation in Southeast Asia," Orbis, Summer, 1963, P.342.

และ ๕๕ เสียงเห็นชอบที่จะรวมมาลาयाเข้าไว้ในอินโดนีเซีย เห็นได้ชัดว่ากลุ่มผู้สร้าง
ประเทศอินโดนีเซียยุคใหม่ส่วนมากหวังที่จะได้มาลาयाเข้ารวมกับอินโดนีเซีย

สิ่งดังกล่าวกลายเป็นเพียงความหวังไป เพราะบรรดาผู้นำอินโดนีเซีย มิได้รับ
อนุญาตให้ดำเนินการตัดสินใจเกี่ยวกับดินแดนตามที่ตนหวังไว้ในท้ายที่สุด การตัดสินใจในยาม
สงครามเกี่ยวกับเรื่องดินแดนนี้กระทำโดยทหารญี่ปุ่นเพียงฝ่ายเดียว ฝ่ายเดือนกรกฎาคม
๒๔๘๘ ญี่ปุ่นตระหนักแล้วว่า สงครามอาจยุติลงอย่างรวดเร็ว ญี่ปุ่นจึงรีบดำเนินการขึ้น
สุดท้ายเพื่อชิงเอกราชแก่อินโดนีเซีย ปัญหาต่าง ๆ ได้ถูกแก้อย่างเร่งรีบ และในการประชุม
ที่สิงคโปร์ในวันที่ ๒๗ กรกฎาคม ๒๔๘๘ ทหารญี่ปุ่น ซึ่งปกครองดินแดนที่ยึดครองได้ต่างก็ส่ง
ผู้แทนเข้ามาร่วมในการประชุมนี้ ซึ่งเป็นการประชุมเฉพาะผู้แทนทหารญี่ปุ่น ซึ่งปกครองดินแดน
ที่ยึดครองได้แต่ฝ่ายเดียว ที่ประชุมตัดสินใจขั้นสุดท้ายไม่ให้รวมมาลาयाเข้ากับดินแดนที่เคย
เป็นเมืองขึ้นเดิมของคัทซ์

สองสัปดาห์ต่อมาขุการโนและฮัทคา รวมทั้งบุคคลอื่น ๆ ถูกญี่ปุ่นเรียกตัวไปยัง
สิงคโปร์และไชนงอน ขณะนั้นทั้งคู่ถูกญี่ปุ่นเรียกไปยังไม่ทราบถึงการตัดสินใจของญี่ปุ่น จึง
ยังมีชาวอินโดนีเซียจำนวนหนึ่งอยู่ในมาลาयाเพื่อเจรจากับกลุ่มชาวมาลาयाที่ประสงค์จะรวม
เข้ากับอินโดนีเซีย กลุ่มชาตินิยมฝ่ายซ้ายของมาลาयाซึ่งญี่ปุ่นสนับสนุนนั้นมีชื่อว่า "Union
of Peninsular Indonesia" (KRIS) ผู้นำของ KRIS ดำเนินการที่จะประกาศ
เอกราชร่วมกับอินโดนีเซีย เมื่อคณะของขุการโนเดินทางถึงสิงคโปร์ ผู้นำ KRIS ได้
ชักชวนอินโดนีเซียขึ้นเป็นธงของตนเอง แต่เมื่อขุการโนเดินทางถึงไชนงอนจึงได้ทราบว่าสิ่งที่
หวังไว้สูญสิ้นไป ณ ที่นั้น Marshal Teresuchi ได้บอกถึงการตัดสินใจของญี่ปุ่นไม่รวม
มาลาयाเข้ากับดินแดนที่เคยเป็นเมืองขึ้นของคัทซ์แก่กลุ่มชาวอินโดนีเซียที่เรียกไป และให้
ขุการโนประกาศเอกราชของอินโดนีเซียได้ภายในสัปดาห์นั้น โดยญี่ปุ่นกำหนดให้อินโดนีเซีย
ประกอบด้วยดินแดน Netherlands Indies เท่านั้น

๘. Benedict R.O'G. Anderson, Some Aspects of Indonesian
Politics under the Japanese Occupation: 1944 - 1945, Cornell
University, Modern Indonesia Project, 1961, P. 29

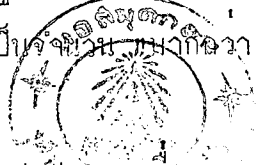
ในการเดินทางกลับจากกรุงเทพฯ คณะของชูการ์โนได้แวะที่สิงคโปร์ ณ ที่นี้
 ชูการ์โนได้พบกับอิบราฮิม ยาคอบ (Ibrahim Yaacob) และผู้นำอื่น ๆ ของ (KRIS)
 ซึ่งชูการ์โนได้รับการบอกเล่าจากผู้นำเหล่านั้นว่า มาลายาปรารถนาจะรวมกับอินโดนีเซีย
 ในกราวประกาศเอกราช แต่ชูการ์โนไม่ได้เปิดเผยให้ทราบว่ามีผู้นำได้จัดขบวนการรวม
 เจริญแต่บอกถึงวันที่อินโดนีเซียจะประกาศเอกราชซึ่งยาคอบให้สัญญาจะส่งผู้แทนไปร่วม
 ในการประกาศเอกราชของอินโดนีเซียด้วย เมื่อถึงจุดนี้ชูการ์โนได้สัมผัสกับอีกหลายคนและ
 กล่าววา "Let us form one single motherland for all the sons of I'nesia".^{๑๐}

ในกรุงจาการ์ตาชูการ์โนได้กล่าวกับคณะกรรมการกู้เอกราชของอินโดนีเซีย
 ถึงเรื่องอินโดนีเซียถูกจำกัดวงให้ครองเฉพาะอดีตดินแดนของ Dutch Indies ซึ่ง
 จำกัดความประสงค์ของอินโดนีเซียที่จะเรียกร้องเอามาลายา, Portuguese Timor
 และ British Borneo มาเป็นของอินโดนีเซียด้วย ไซพูนผู้นำนักชาตินิยมที่สำคัญ
 ปรากฏว่าฮัตาไกต์คัดค้านความคิด "มหาอาณาจักรอินโดนีเซีย" อย่างไรก็ตาม ไซพูนผู้นำ
 อินโดนีเซียคนใหม่ที่ยอมผูกพันกับข้อบังคับที่ผู้นำให้เกี่ยวกับเรื่องดินแดนดังกล่าว กลับถือว่า
 การตัดสินใจของผู้นำเป็นเรื่องของการบังคับตัดสินมากกว่าโดยอินโดนีเซียไม่ยินยอม ซึ่งข้อ
 ใต้เห็นรากฐานของชูการ์โนที่นำมากล่าวในปัจจุบันว่า การตัดสินของผู้นำนั้น เป็นการบังคับ
 ตัดสินของจักรวรรดินิยม

ดินแดนที่ล้อมรอบอินโดนีเซียอยู่คือ บอร์เนียว ทิมอร์ และมาลายา พวก
 อินโดนีเซียโดยเฉพาะยามินถือว่าดินแดนล้อมรอบดังกล่าวมิใช่ดินแดนที่อินโดนีเซียถือครอง
 เขาเข้ามาเพื่อการแผ่ขยายดินแดน หากแต่อินโดนีเซียถือว่าดินแดนที่ล้อมรอบอินโดนีเซีย
 อยู่ที่นี่เป็นดินแดนของอินโดนีเซียเดิมที่สูญเสียไป ซึ่งต้องพยายามเอากลับคืนมา
 อินโดนีเซียเจ้าของเดิม ผู้มีสิทธิให้ใครส่วนเรื่องความพยายามที่จะหาดินแดนเพิ่มเติมนั้น
 อีกเรื่องหนึ่งที่นอกเหนือจากเรื่องนี้

^{๑๐} R. Solnarno, "Malay Nationalism, 1896-1941, Journal of

อุปทูตปอร์ตุเกสในจากรัตนาให้สัมภาษณ์ในต้นปี ๒๕๐๒ โดยกล่าวว่า อินโดนีเซีย
 ย้ำว่าจะไม่เรียกร้องดินแดนใด ๆ ที่มีใช้เป็นส่วนหนึ่งของดินแดนเดิมที่เคยเป็นเมืองขึ้นของกษัตริย์
 กอน เช่น Portuguese Timor เป็นพื้นที่อินโดนีเซียไม่เรียกร้องเอาเป็นของกษัตริย์
 แล้ว แต่กนิในดินแดนติมอร์, บอร์เนียว และที่อื่น ๆ ก็ทราบดีว่าอินโดนีเซียกล่าวไปอย่างนี้
 เอง แต่ที่จริงอินโดนีเซียก็ยังสนับสนุนการเคลื่อนไหวเพื่อเอกราชของดินแดนเหล่านั้นอยู่
 นโยบายต่างประเทศของอินโดนีเซียคงดำเนินไปแบบขัดแย้งกับฝ่ายตะวันตกในทางการ เมือง
 ระหว่างประเทศ ตัวอย่างเช่นในเดือนพฤษภาคม ๒๕๐๒ เป็นระยะเวลาก่อนที่อินโดนีเซีย
 จะหยุดดำเนิน "นโยบายเผชิญหน้า" ต่อมาเดเซียช่วงระยะหนึ่งนั้น รัฐมนตรีการโยธาธิการ
 ได้กล่าวต่อชาวอินโดนีเซียที่อาศัยอยู่ในชายแดนซาราวักในบอร์เนียว ว่า "ขอใช้ชาวอินโด-
 นีเซียเตรียมพร้อมฝึกฝนคนให้หนักและสนับสนุนพี่น้องของเราในบอร์เนียวเพื่อ ... และขอ
 ให้ต่อสู้ไปจนกว่าพี่น้องพวกเราจะได้เอกราช"^{๑๑} หลายเดือนก่อนมากอนที่อินโดนีเซีย
 ดำเนินนโยบายเผชิญหน้ากับมาเดเซียต่อไป นาซูเทียนได้ประกาศให้ทราบว่ากองกำลังของ
 เขาได้ช่วยฝึกพวกกบฏในดินแดนบอร์เนียวเหนือเป็นจำนวนมากกว่า ๖,๐๐๐ คน ซึ่งเป็นพวก
 กบฏที่สนับสนุนอังกฤษและมาเดเซีย"^{๑๒}

อินโดนีเซียเข้าแทรกแซงกับกิจการของประเทศอื่น ๆ และวางใจว่าโซเซียล
 ลามที่ฮิตเลอร์แห่งเยอรมันและคอมมิวนิสต์ ได้เคยใช้มาแล้วคือ Wars of National
 Liberation ซึ่งเป็นเหตุผลของอินโดนีเซียในการเข้าแทรกแซงกิจการของประเทศ
 อื่น ๆ เช่นในดินแดนติมอร์และบอร์เนียว อินโดนีเซียว่าได้เข้าช่วยพวกประชาชนที่ถูกกดขี่
 และเป็รทาสในดินแดนดังกล่าวหรือคพน พลเอกนาซูเทียนกล่าวว่า การต่อสู้ของประชาชน
 ที่ถูกกดขี่เพื่อให้ตนรอกชนนั้นยอมได้รับความสนับสนุนจากอินโดนีเซีย ซึ่งอินโดนีเซียถือว่าเป็น
 สงครามปลดแอกแห่งชาติ (Wars of national liberation) แต่ในภายหลัง
 กล่าวว่า อินโดนีเซียเรียกร้องเอาดินแดนที่มีการกดขี่เหล่านั้น เพียงแต่ว่าอินโดนีเซียให้ความ
 สนับสนุนและสนับสนุนประชาชนที่ต่อสู้เพื่อเอกราชของตนเท่านั้น หากอินโดนีเซียต้องการ
 ดินแดนเหล่านั้นมาเพื่อตนเองไม่ ชูการ์โนได้กล่าวเกี่ยวกับเรื่องนี้ในกราวไปเยือนอริเยน
 ตะวันตกครั้งแรกภายหลังที่ตกเป็นของอินโดนีเซียแล้วดังนี้ "ถ้าอินโดนีเซียให้ความเห็นใจ
 และสนับสนุนประชาชนที่ต่อสู้เพื่อเอกราชแล้วไม่หมายความว่าอินโดนีเซียต้องการดินแดนที่

^{๑๑} The New York Times, May 9, 1963

^{๑๒} Ibid., September 3, 1963

ประชาชนเหล่านี้จะมาเป็นของอินโดนีเซีย^{๑๓} อย่างไรก็ตามเหตุผลดังกล่าวเป็นเพียง
ข้ออ้างที่อินโดนีเซียนำไปใช้เพื่อเข้าแทรกแซงในกิจการภายในของประเทศอื่น ๆ

ตัวอย่างเช่นในต้นเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๐๖ เมื่อปรากฏว่ากองทหารอังกฤษ
เข้าปราบปรามยับยั้งการกบฏในรูโนไค์ พลตรียานี (Jani) เสนาธิการกองทัพบก
อินโดนีเซียได้กล่าวกับกองทหารในคืนแค้นบอร์เนียวของอินโดนีเซียว่า "จะสนับสนุนเพื่อนของ
เราในดินแดนบอร์เนียวเหนือของอังกฤษ" และยานียังกล่าวต่อไปอีกว่า กำลังทหารของเขา
พร้อมที่จะเคลื่อนกำลังสนับสนุนประชาชนที่ "กำลังต่อสู้เพื่อเอกราช"^{๑๔} เหล่านี้ทันทีเมื่อ
ได้รับคำสั่ง แต่ในขณะนั้นเมอินโดนีเซียจะดำเนินนโยบายเผชิญหน้ากับมาเลเซียด้วยการวัด
สัมพันธ์ไมตรีทางการทูตและเปิดการเผชิญหน้าทางเศรษฐกิจกับมาเลเซียอย่างเต็มที่กับ
อินโดนีเซียคงไม่กล้าจะใช้กำลังทหารของอินโดนีเซียโดยตรงอย่างเปิดเผยเพราะการได้
กำลังเข้ารุกรานจะทำให้อินโดนีเซียเป็นฝ่ายเสียเปรียบ เพราะ

๑. เสียค่าใช้จ่ายสูง
๒. เกียรติภูมิและเกียรติศักดิ์ของกองทัพบกอินโดนีเซียที่สูงและมีค่ากว่าวั
ชฐการไม่ ฉะนั้นกองทัพบกอาจไม่เห็นด้วย
๓. ถ้าอินโดนีเซียขึ้นใช้กำลังเข้ารุกรานความสัมพันธ์ระหว่างอินโดนีเซียและ
สหรัฐฯ จะยิ่งเลวลง

ฉะนั้น คาดได้ว่าชฐการในองค์ำเนินนโยบายสนับสนุนการเคลื่อนไหวเพื่อเอกราช
โดยการกำจุนสนับสนุน การขยายกองโจรและกำลังกองการ กบฏในอาณานิคมที่อินโดนีเซีย
พยายามอย่างเปิดเผย

ความรู้สึกของอินโดนีเซียที่อยากจะแผ่ขยายดินแดนมิได้รับอิทธิพลมาจากภายใน
นอกจากนี้เท่านั้น หากได้รับจากแรงขับเคลื่อนของการปฏิวัติและอุดมการณ์ที่มีอิทธิพลแผ่คลุม
อยู่ทั่วประเทศ

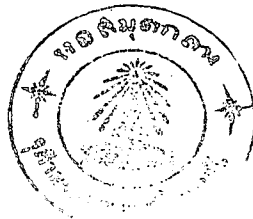
^{๑๓} Ibid., May 5, 1963, p. 11.

^{๑๔} The Washington Post, February 2, 1963.

อินโดนีเซียมีการ ผังอุดมการณ์ให้แก่ประชาชนโดยผู้นำของประเทศพยายามให้
 ประเทศอยู่ในสภาพปฏิวัติเพื่อให้เกิดความร่วมนี้อารมณ์ระหว่างผู้นำและประชาชนภายใน
 ประเทศ พยายามสร้างคำขวัญและสัญลักษณ์ใหม่ ๆ ตามอุดมการณ์ทางการเมืองซึ่งมีใจ
 ประชาชนเห็นได้การปฏิวัติดำเนินอยู่ต่อไป เรื่องที่กระตุ้นประชาชนอยู่เสมอคือการเร่ง
 ให้ประชาชน "ทำไ้มาก" และ "ผลิตไ้มาก" ซึ่งเป็นปัจจัยในการต่อสู้ บางขณะอินโดนีเซีย
 ี่ให้เห็นว่าประเทศนี้ศัตรู อยู่ภายในโคกแก้วเจ้าของที่ดินและเหมืองแร่ซึ่งเป็นชาวจีนอาศัยอยู่ใน
 ประเทศ คำขวัญทางการเมืองที่สร้างขึ้นมาใช้ในประเทศโคกแก้ว^{๑๕} และ "MANIPOL"^{๑๖}
 อินโดนีเซียสิ่งต่าง ๆ จะเห็นการเมืองไปไม่พบแต่การแข่งกีฬา ตัวอย่างเช่น คราวที่
 ชูการ์ โนปฏิเสขไม่ยอมให้นักกีฬาอิสเรลและจีนคณะชาติเข้าร่วมในกีฬาเอเชียนเกมส์ในปี ๒๕๐๕
 แต่คณะกรรมการโอลิมปิกระหว่างประเทศไม่เห็นด้วยกับอินโดนีเซีย ซึ่งทำให้ชูการ์ โนเดือดดาล
 และประกาศจะเป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันกีฬาครั้งต่อไปภายใต้ชื่อว่า "GAMEFO" (the
 Games of the New Emerging Forces) เป็นการประท้วงคณะกรรมการโอลิมปิก
 กิ่งหนานนี้ GAMEFO ก็กลายเป็นสัญลักษณ์ของนโยบายต่างประเทศ
 อินโดนีเซีย ชูการ์ โนและผู้นำอินโดนีเซียอื่น ๆ ได้อธิบายเกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้ว่า โลกแบ่งออกเป็น
 เป็น ๒ พวกคือ "กลุ่มประเทศที่เป็นพลังเก่า" และ "กลุ่มประเทศที่เป็นพลังใหม่" ซึ่งกลุ่ม
 ใหม่ที่อยู่ภายใต้การนำของอินโดนีเซียมีจุดหมายควบคุมอนาคตและขจัดกลุ่มประเทศที่เป็นพลัง
 เก่าออกไปให้หมดโดยจะหาอย่างยิงมาลาเยนั้นถูกมองว่าเป็นพวกกลุ่มประเทศพลังเก่า
 หลายปีก่อนหน้านี้ถึงแม้ว่ามาลาเยจะอยู่ในความเพ่งเล็งของอินโดนีเซีย แต่ก็
 ยังไม่มีความเป็นศัตรูกันมากนัก แต่เมื่อมีเหตุการณ์เกิดขึ้นสองเรื่องคือ ซัดเสณอมาลาเย
 จะรวมดินแดนเมอร์ เนียว เข้ากับมาเลเชียและเกิดกบฏในบรูไนทำให้อินโดนีเซียและมาลาเย
 เป็นศัตรูกันโดยเปิดเผย นอกจากนั้นชาวอินโดนีเซียยังสงสัยมานานแล้วว่า การกบฏใน

^{๑๕} NASAKOM (Nationalist-Religion-Communist) ก็วาระของการจัดตั้งรัฐบาล
 โดยรวมจากพรรคการเมืองทั้งสามฝ่ายคือชาตินิยมศาสนาและคอมมิวนิสต์

^{๑๖} MANIPOL หมายถึง Manifesto Politik Usdek หรือข้อขอหมาย
 ประสงค์ทางการเมือง ๕ ประการ คือ ๑. รัฐธรรมนูญปี ๒๕๕๕ ๒. สังคมนิยมอินโดนีเซีย
 จัดสร้างสังคมใหม่ทั้งคั้งและเป็นธรรม ๓. ประชาธิปไตยโดยการนำ ๔. เสรีธุรกิจโดยการนำ
 ปกป้องการ เจาเปรียบ ๕. ลักษณะประจำชาติอินโดนีเซียให้เป็นลักษณะหนึ่งอันเกี่ยวข้องกับการ แยกแยก

อินโดนีเซียในปี ๒๕๐๑ ซึ่งลมเหลวไปนั้นผู้นำหลายคนของมาลาหยาก็ช่วยสนับสนุนฝ่ายกบด
ตั้งกล่าวควย และการกบดในสุมาตราก็เช่นกัน นอกจากนี้แล้วอินโดนีเซียก็ยังมีควยริษยา
และเกิดขึ้นมาลาหยาก็ยิ่งคั่งกว่า ทั้งอินโดนีเซียยังเห็นว่าความเป็นเอกราชของมาลาหยา
นั้นไม่สมบูรณ์กล่าวคือ ไม่สามารถขับไล่อิทธิพลของอังกฤษออกไปจากประเทศได้

ข้อโจมตีของอินโดนีเซียต่อมาลาหยาก็คือว่า มาลาหยานั้นเป็นชาติที่ล่าหลังเนื่อง
จากไม่ไคยทำการปฏิวัติเยี่ยงอินโดนีเซีย แต่ฝ่ายตะวันตกเห็นเป็นเรื่องแปลกใจข้อโจมตี
ตั้งกล่าวเนื่องจากว่าความเป็นจริงนั้นแม้มมาลาหยาก็ไม่ผ่านการปฏิวัติแต่ก็มีเศรษฐกิจและความ
มั่งคั่งดีกว่าอินโดนีเซียที่ถือว่าตนก้าวหน้ามากกว่า เพราะผ่านการปฏิวัติมาแล้ว

ผู้การในกล่าวโจมตีแผนการณามาเลเซียไว้คนหนึ่งว่า "อินโดนีเซียเป็นแหล่งล้อมรอบ
ประเทศโดยแผนมาเลเซีย ซึ่งมาเลเซียแท้ที่จริงก็เป็นผลผลิตของจักรวรรดินิยมแอมไพเรียล
(product of neocolonialism) มาเลเซียเป็น Marxien แอมไพเรียล (neo-
marxism) มาเลเซียป้องกันรักษาคิบูกไว้เพื่อพวกจักรวรรดินิยม (imperialists)
มาเลเซียป้องกันรักษายางไว้ให้พวกจักรวรรดินิยมและมาเลเซียป้องกันรักษาน้ำตาลไว้เพื่อพวก
จักรวรรดินิยมด้วยเหตุผลดังกล่าว อินโดนีเซียจึงตกใจเป็นศัตรูกับมาเลเซีย อย่างไม่มี
เงื่อนไข"^{๑๖}

กล่าววิจารณ์ของผู้นำอินโดนีเซียดังกล่าวชี้ให้เห็นความรู้สึกในส่วนลึกของอินโดนีเซีย
ที่เป็นศัตรูกับมาลาหยาและมาเลเซีย เหล่าผู้นำอินโดนีเซียซึ่งไคยผ่านการปฏิวัติอย่างนองเลือด
เพื่อเอกราชของชาติและผ่านประสบการณ์ภัยไคยการ เป็นเมืองขึ้นมาแล้วมีความเชื่อว่า
อินโดนีเซียจะร่วมมือกับประเทศอื่น ๆ ที่ไคยผ่านการปฏิวัตินองเลือดและมีมรสุมการในฐาณะ

^{๑๖}: Sukarno's speech of February 13, 1963, at the opening of
the Joint Conference of the Central and Regional National Front
Committees (Djakarta).

เมืองขึ้นมาก่อนแล้วก็ได้เป็นอย่างดี แต่สำหรับประเทศที่มีการผลิตโดยเสรีในเอเชีย เช่น มาลายา และญี่ปุ่น ซึ่งไม่เคยผ่านเหตุการณ์เยี่ยงอินโดนีเซียมาก่อนนั้น อินโดนีเซียถือว่า ประเทศเหล่านี้เป็นประเทศที่หากลัวจะก่อให้เกิดความขัดแย้งและก่อกวนท้าว ความมั่นคงทาง เศรษฐกิจของประเทศมาลายาและญี่ปุ่นล้วนเป็นภาพลวงตาและเป็นเศรษฐกิจที่เป็นไปชั่วคราวชั่วคราว

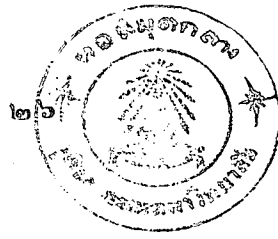
อินโดนีเซียจะร่วมมือผูกพันเข้ากันได้ กับมาลายาและมาเลเซีย ก็ต่อเมื่อ มาลายาได้เปลี่ยนแปลงโครงสร้างทางเศรษฐกิจ, สังคม โดยกรปฏิบัติเสียกบตงจกนัั้น โครงสร้างทางเศรษฐกิจของมาลายาจึงจะเหมือนกับอินโดนีเซีย ซึ่งจะทำได้ยินโคปีเซีย ร่วมมือกับมาลายาและประเทศอื่น ๆ ที่ได้ผ่านการ เปลี่ยนแปลงดังกล่าวมาแล้ว แต่รัฐบาล บัจจุบันของตงกู อัมดุล ราห์มัน นั้นไม่สามารถจะเข้ากับอินโดนีเซียได้ เพราะรัฐบาลภายใต้ การนำของตงกู อัมดุล ราห์มัน เป็นพวกระบบเจ้าขุนมูลนายที่ตกค้างอยู่จะต้องถูกปฏิวัติล้มล้าง เสียก่อน จึงจะเข้ากับอินโดนีเซียได้

สรุปไถวานโยบายเดิมของอินโดนีเซียที่จะสร้างมหาอาณาจักรอินโดนีเซียขึ้นเมื่อมี ยูเสมอมาและพยายามที่จะรวมดินแดนมาลายาและอื่น ๆ ดังที่ได้กล่าวมาแล้วเข้าไว้ในมหา อาณาจักรอินโดนีเซีย นโยบายดังกล่าว ชูการ์โนได้นำมาใช้เพื่อแก้ไขความยุ่งยากภายใน ประเทศ ทั้งนี้เพื่อคนในประเทศจะได้ลืมเหตุการณ์ยุ่งเหยิงภายในประเทศและหันไปร่วมมือ ต่อสู้กับเหตุการณ์ภายนอกประเทศที่จะนำผลประโยชน์มาสู่อินโดนีเซียในสมัยชูการ์โนไถการสร้าง สถานการณ์ภายนอกเพื่อให้เกิดชาตินิยมภายในล้ม เหตุการณ์ความยากลำบากภายใน เป็นสิ่งที่ ชูการ์โนไถสมัยที่ลุดเป็นคนว่า เศรษฐกิจอินโดนีเซียตกต่ำ เงินเฟ้อ การผลิตตกต่ำ สินค้าเข้า เพิ่มขึ้นสูง งบประมาณเสียไปในทางทหารมาก ภายในประเทศมีความปั่นป่วน แต่ชูการ์โน ก็ยังสามารถเรียกร้องการสนับสนุนจากประชาชนได้มากมาย ทั้งนี้เพราะชูการ์โนพยายาม สร้างเหตุการณ์ภายนอกอยู่เสมอเพื่อใ้ประชาชนเกิดชาตินิยมมุ่งต่อสู้กับสิ่งภายนอก และลืม ความยุ่งยากภายในชั่วคราว สถานการณ์ภายนอกที่ชูการ์โนสร้างขึ้นลอบแก้ไขความยุ่งเหยิง ภายใน เช่น เรียกประชุม Asian-African Bandung Conference แสดงบทบาท ทางการเมืองในการแข่งขัน Asian Games สิ่งเหล่านี้เป็นคิดปองชูการ์โนไถที่จะ สร้างและคงไว้ซึ่งการสนับสนุนจากมวลชน นอกจากนี้ก็มีการโฆษณาเสียงในเรือกร

ปลดแอกอิเรียนตะวันตกจากคัทซ์เฮามารวมกับอินโดนีเซีย เมื่อมีญาติอิเรียนตะวันตกสุดสั่นลง
นโยบายเผชิญหน้าต่อเนเชอร์แลนด์ก็หยุดลงด้วย อินโดนีเซียชกตำหนักในเรื่องเสียงสนับสนุน
จากมวลชน เพราะเหตุการณ์ภายนอกสงบลง ดังนั้นอินโดนีเซียก็ต้องสร้างเรื่องภายนอกขึ้น
อีกต่อจากกรณีอิเรียนตะวันตก นโยบายใหม่ก็ได้แก่นโยบายเผชิญหน้ากับมาลายาและมาเลเชีย
ตามลำดับ

ในขณะที่ใช้นโยบายเผชิญหน้ากับมาเลเชีย อินโดนีเซียก็ไม่สามารถดำเนิน
นโยบายขยายดินแดนของตนได้ เนื่องจากต้องสนับสนุนสงครามกองโจรที่รบกับมาเลเชีย ทั้ง
ทางด้านวัตถุและการโฆษณา กล่าวกันว่า แม้ขณะที่พิกนนโยบายเผชิญหน้ากับมาเลเชียชั่วคราว
ในระหว่างเดือนมิถุนายนถึงสิงหาคม ๕๐๖ อินโดนีเซียก็ยังไม่หยุดยั้งการสนับสนุนสงคราม
กองโจร ทั้งทางด้านวัตถุและการโฆษณา จากรายงานของหนังสือพิมพ์และคำกล่าวต่าง ๆ
ของผู้สังเกตการณ์ในเขตแคนเบอร์เนียว เชื่อกันว่า อินโดนีเซียมิได้หยุดยั้งการช่วยเหลือ
สนับสนุนกองโจรรวมทั้งการโฆษณาชวนเชื่อโดยเฉพาะได้ทำการแทรกซึมอย่างหนักในซาราวัก
ตัวอย่างเช่นในวันที่ ๒๑ สิงหาคม ฝ่ายมาเลเชียยึดได้เอกสารทางทหาร เรื่องแบบทหารและอาวุธ
กระสุนปืน ซึ่ง เป็นของฝ่ายอินโดนีเซียที่ใช้ในการรุกรานดินแดนดังกล่าว นอกจากนี้
ระหว่างที่อินโดนีเซียหยุดนโยบายเผชิญหน้าชั่วคราววิทยุ "Voice of the Free Malayan
Union" ซึ่งเป็นสถานีวิทยุลับของอินโดนีเซียก็ยังดำเนินการออกอากาศโจมตีฝ่าย
มาลายา สถานีวิทยุนี้ทำการโจมตีฝ่ายมาลายาตามที่จากรัฐบาลกองโจรโดยกล่าวหาว่า มาเลเชีย
เป็นเครื่องมือของจักรวรรดินิยมแบบใหม่ และยังคงกล่าวต่อไปว่า หากกฎหมายดำเนินแผน
มาเลเชียต่อไปแล้ว ประชาชนชาวมาลายา, Kalimantan Utara (the Borneo
territories) และชาวเอเซียจะลุกฮือร่วมกันโจมตีความมั่นคงของสหประชาชาติ ภูมิภาค
เอง

ขอย้อนกล่าวถึงการดำเนินงานของ Ibrahim Yaacob ผู้นำพรรค KRIS
ของชาวมลายัน ซึ่งได้เคยพบกับชูการ์โนมาแล้วในปี ๒๔๘๘ และเป็นผู้นำชาวมลายา
เข้ากับอินโดนีเซียในการประกาศเอกราช ซึ่งไม่สำเร็จในครั้งนั้น แต่เขารอภัยยอม
ก็ไปอาศัยอยู่ในอินโดนีเซีย และดำเนินการเพื่อหวังจะโค่นล้มรัฐบาลมาลายา จึงได้รับการ
สนับสนุนจากฝ่ายอินจาการ์ตา การดำเนินงานบ่อนทำลายรัฐบาลมาลายาของเขายกย่อง

การช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ฝ่ายอินโดนีเซียตลอดมา การดำเนินงานบ่อนทำลายล้างของ
 ยาคอบต่อรัฐบาลมาลายานั้นดำเนินไปอย่างไม่หยุดยั้งแม้ในขณะที่อินโดนีเซียประกาศหยุด
 พักนโยบายเผชิญหน้าชั่วคราวก็ตาม

อินโดนีเซียพักนโยบายเผชิญหน้ากับมาลายาเป็นเวลา ๒ เดือน และได้เริ่ม
 เปิดใจนโยบายเผชิญหน้าโดยเปิดเผยอย่างเต็มที่กับมาลายาอีกในกลางเดือนกันยายน
 ๒๕๐๖ ทั้งนี้เพราะตนกู อับดุล ราห์มัน ได้ประกาศในต้นเดือนกันยายนว่า จะสถาปนา
 มาเลเซียในวันที่ ๑๖ กันยายน ๒๕๐๖ แต่เมื่ออินโดนีเซียจึงหันไปใช้นโยบายเผชิญหน้า
 ดังกล่าวต่อไป เมื่ออินโดนีเซียและฟิลิปปินส์ลดฐานะตัวแทนทางการทูตของตนในกัวลาลัมเปอร์
 ลง ตนกูก็ตัดสินใจตัดสัมพันธ์ทางการทูตกับทั้ง ๒ ประเทศ ต่อมาประธานาธิบดีซูการ์โนก็
 ตัดสินใจตัดการติดต่อทาง เศรษฐกิจกับดินแดนต่าง ๆ ที่เป็นของมาเลเซียทั้งหมด

ในต้นเดือนมิถุนายน ๒๕๐๖ ได้มีการพบปะกันระหว่างประธานาธิบดีซูการ์โน
 และตนกู อับดุล ราห์มัน ในโตเกียว เป็นผลให้เกิดการประชุมระดับรัฐมนตรีต่างประเทศชั้น
 ๗ มหานิลา ประเทศฟิลิปปินส์ภายหลังการพบปะที่โตเกียวเป็นเวลา ๑ สัปดาห์ และจากการ
 ประชุมนี้ก่อให้เกิดการหยุดพักใจนโยบายเผชิญหน้าขึ้น ระยะเวลาหนึ่งคือตั้งแต่มิถุนายนถึงสิงหาคม
 ๒๕๐๖ จากการประชุมระดับรัฐมนตรีต่างประเทศลงมาลายา ฟิลิปปินส์ และอินโดนีเซีย
 ๗ มหานิลา ทั้ง ๓ ประเทศเจรจาหาทางปรองดองการขัดแย้งระหว่างกันและที่ประชุมเสนอ
 ที่จะจัดตั้งมาฟิลินโด (Maphilindo) ขึ้นเพื่อเป็นองค์กรที่ปรึกษาของชาติมาเลเซีย
 (แต่ที่จริงการเสนอตั้งมาฟิลินโดก็เป็นแผนการร่วมกันของประธานาธิบดีมาคาปาปากัดและ
 ประธานาธิบดีซูการ์โนที่จะหาทางปรองดองระหว่างกันและจะขจัดมาเลเซียลงเสียโดยตั้ง
 มาฟิลินโดขึ้นแทน) ซึ่งอินโดนีเซียภายใต้การนำของซูการ์โนเห็นด้วย ทั้งนี้เพราะในระหว่าง
 หยุดพักนโยบายเผชิญหน้า ซูการ์โนเกรงว่าภายในประเทศจะหันกลับมาสันใจ เหตุการณ์
 ภายในที่ยุ่งเหยิงโดยเฉพาะทางเศรษฐกิจ ฉะนั้น จึงได้สนับสนุนความคิดมาฟิลินโดเพื่อ
 ดลใจประชาชนให้สนใจกับปัญหาภายนอกประเทศต่อไป อีกประการหนึ่งสหรัฐฯ ก็ประกาศ
 ว่าถ้าอินโดนีเซียไม่หยุดยั้งการใช้นโยบายเผชิญหน้ากับมาเลเซีย อเมริกาจะไม่ให้การ
 ช่วยเหลืออินโดนีเซียต่อไป ฉะนั้น อินโดนีเซียจึงคิดช่วยเศรษฐกิจของตนโดยหวัง

มาฟิลินโดเป็นที่พึง ขณะเดียวกันหากตั้งมาฟิลินโด (Maphilindo)

ประชุมระดับชั้นรัฐมนตรีต่างประเทศที่มะนิลา ระหว่างฟิลิปปินส์ อินโดนีเซีย และ มาเลเซีย การประชุมนี้กระทำกันภายหลังการประชุมพมปะกันในระดับสุดยอดที่กรุง โตเกียว ข้อเสนอของฟิลิปปินส์ คือ Maphilindo นั้นปรารถนาจะให้ ขยายมาเลเซียออกไปให้คลุมอาณาบริเวณเข้ามาโดยทั่วทั้งหมดโดยเชื่อว่าวิธีนี้ จะแก้ปัญหาขัดแย้งระหว่าง ๓ ชาติได้ เพราะควยวิธีนี้จะสร้างความเป็นปึก แผ่นควยการรวมเอาชาวมาเลเซียที่เป็นมุสลิมส่วนใหญ่จำนวน ๑๕๐ ล้านคน เข้า ไปด้วยกันซึ่งก็เป็นเรื่องที่น่าหวังกันยากกว่าจะสำเร็จลงได้ การกระทำเช่นนั้น เท่ากับว่าเป็นการแก้หน้าให้แกชุกการในผู้ซึ่งกำลังจะจำนนต่อเหตุผลและพยายาม หาทางออกควยการจึงให้ฟิลิปปินส์มาช่วยหนุนาคคนไว้ เมื่อพิจารณาให้ลึกซึ้งถึง แกนแล้วจะเห็นได้ว่าควยการรวมชาติทั้งสามเข้าไปด้วยกันเป็นเรื่องที่ทำได้ไม่ย่ายนัก ในเมื่อคำนึงถึงอินโดนีเซีย ซึ่งมีภาวะทางการเมืองแตกต่างกันไปจากคตินิยมของ โลกเสรีที่มาสายากับฟิลิปปินส์ยึดถืออยู่ในขณะนี้ โดยมีพรรคคอมมิวนิสต์อันใหญ่โต และมีอิทธิพลมากที่สุดใเมื่ออีก ๒ ชาติกำลังต่อต้านคอมมิวนิสต์ จนไม่ยอมให้มี พรรคคอมมิวนิสต์อยู่เลยในประเทศ เท่ากับเป็นการรวมเอาความขัดกันเข้าไว้ ด้วยกันในทางเศรษฐกิจก็มีเรื่องที่จะตองใคร่ครวญเช่นกัน เนื่องจากฐานะอัน ทรุดโทรมจนยากที่จะแก้ไขให้ฟื้นตัวได้ในเร็ววันของอินโดนีเซีย จึงคิดเห็น กันว่า การที่ประเทศกำลังก้าวหน้าเช่นมาเลเซียจะไปรวมกับประเทศที่มีความ แตกต่างกันทั้งทางการเมือง การเศรษฐกิจ เช่นอินโดนีเซียนี้คงจะเป็น การรวมในรูปของสมาพันธ์ซึ่งความผูกพันระหว่างรัฐจะมีน้อยกว่าการรวมกัน ในรูปอื่นก็ตาม ในที่สุด Maphilindo ก็ไม่ประสบผลสำเร็จ

สำเร็จก็เท่ากับเป็นการปราบมาเดเซียลงได้โดยปริยายและอินโดนีเซียก็ลงเป็นผู้เข้า
มาพิณโคอย่างไม่ต้องสงสัยซึ่งหมายความว่า อินโดนีเซียจะเป็นใหญ่ในภูมิภาคนี้
ซึ่งมีจำนวนถึง ๑๕๐ ล้านคน

ในขณะที่กิจการจัดตั้งมาพิณโค ประธานาธิบดีซูการ์โน พลเอกยาณี หรือ
พลเอกยาซูเทียนก็มีใญ่หุคคำ เนินการบ่อนทำลายในชาราวัต แถลงคำเฝ้าการต่อไป
ทั้งนี้ เพราะดังที่กล่าวมาแล้วว่า ความต้องการของอินโดนีเซียนั้นคือรวมดินแดนเหล่านี้
เข้าไว้ในอินโดนีเซีย ฉะนั้น อินโดนีเซียจึงช่วยสนับสนุนการเคลื่อนไหวเพื่ออิสรภาพใน
ดินแดนต่าง ๆ อย่างไม่หยุดยั้งจะเห็นได้จากคำกล่าวของ Brig. General Nokojinta
ผู้ตรวจการ กองทัพบกอินโดนีเซียกล่าวโดยยกตัวอย่างดินแดนติมอร์ ของโปรตุเกสว่า "ถ้า
ประธานาธิบดีติมอร์จะปฏิวัติอินโดนีเซียก็จะเข้าช่วยการปฏิวัตินั้นภายหลังจากปฏิวัติ
สำเร็จแล้ว ติมอร์จะเป็นเอกราชก็ตามใจ แต่ถ้าจะเข้าร่วมกับอินโดนีเซียก็ยินดี"
ดังนั้นเป็นภาพแสดงให้เห็นว่า อินโดนีเซียอยากได้ดินแดนเพิ่มขึ้นตลอดเวลา

อย่างไรก็ตามความเป็นเอกราชของมาลาเียนั้นในสายตารองอินโดนีเซีย
เห็นว่าไม่ถูกต้องที่ยังคงมีความเชื่อมโยงกับอังกฤษอยู่ ทำให้เห็นไปว่าเป็นเอกราชไม่แท้จริง
โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อตัดสัมพันธ์ทางการทูตระหว่างกันแล้วอินโดนีเซียยิ่งโจมตีมาเดเซีย
หนักยิ่งขึ้น และประกาศจะกลืนมาเดเซีย

อย่างน้อยที่สุดการต่อสู้หาเสียงเพื่อโจมตีมาเดเซียของประธานาธิบดีซูการ์โน
ก็ทำให้ประธานาธิบดีสนับสนุนและดื่มเรื่องภายในได้อีก ทั้ง ๆ ที่ก่อนหน้านี้ได้บอกว่าจะมีแนวโน้ม
ไปในทางเกิดการแตกแยกกันภายในประเทศ

สำหรับอเมริกาเองก็หนักใจในแง่ที่ว่า อาจจะช่วยอินโดนีเซียในกรณี
เศรษฐกิจต่อไป แต่ขณะเดียวกันก็อยากให้โครงการมาเดเซียสำเร็จผล อย่างไรก็ตามฝ่าย
อินโดนีเซียก็โฆษณาชวนเชื่อว่ามีมาเดเซียปิดล้อมอินโดนีเซียและว่ามาเดเซียเป็นทั้ง
จักรวรรดินิยมและจักรพรรดินิยมแบบใหม่ ซึ่งทั้งนี้โลกคอมมิวนิสต์ทั้งรัสเซีย บัลแกเรีย และ
คอมมิวนิสต์อินโดนีเซียต่างก็สนับสนุนช่วยเหลืออินโดนีเซียในการโจมตีมาเดเซีย

สำหรับฟิลิปปินส์นั้นก็คล้อยตามสหรัฐอเมริกาในแง่ที่ว่ามาเดเซียจะสร้างความ
เป็นปึกแผ่นและเสถียรภาพในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ยิ่งขึ้น ทั้งจะเห็นปรากฏการ

ตลอดการขยายดินแดนของอินโดนีเซียได้เป็นอย่างดี อีกทั้งมาเลเซียก็มีได้เป็นตัวแทน
ของจักรวรรดิใหม่และไม่ถูกคามฟิลิปปินส์อย่างใด ฉะนั้นการโจมตีมาเลเซียก็คง
ดำเนินไปโดยฝ่ายอินโดนีเซียและโลกคอมมิวนิสต์ เท่านั้น

ฟิลิปปินส์คัดค้านมาเลเซียอยู่ตรงที่คืนแดนบอร์เนียวเหนือ ฟิลิปปินส์คัดค้านว่า
บอร์เนียวเหนือ เป็นส่วนหนึ่งของหมู่เกาะฟิลิปปินส์ (บอร์เนียวเหนือ เคยตกอยู่ภายใต้สุดอำนาจ
ซูลู อังกฤษเขาไปจากฟิลิปปินส์ เมื่อได้เอกราชแล้วควรเป็นของฟิลิปปินส์ แต่อังกฤษ
ไม่ยอมเจรจาด้วย ทางคานกฤษหมายว่าปี ๒๐๓๕ พอลาอังกฤษมาช่วยเหลือสุดอำนาจซูลู
และได้เขาคอบครองโดยมีสัญญายกให้) ฟิลิปปินส์อ้างให้เขา แต่อังกฤษอ้างว่ายกให้
ฉะนั้นฟิลิปปินส์อ้างให้ขึ้นศาลโลก อังกฤษไม่ยอม เพราะมีสัญญาซูลู ฉะนั้นข้ออ้างของ
ฟิลิปปินส์คัดค้านการให้มาเลเซียนำเรื่องบอร์เนียวเหนือขึ้นศาลโลก

ฟิลิปปินส์มีผลประโยชน์อย่าง เดียวอยากได้บอร์เนียวเหนือโดยวิธีสันติภาพ
มาเลเซียอ้างว่าได้มาโดยชอบธรรมจากอังกฤษ เพราะฉะนั้นฟิลิปปินส์ไม่ได้เข้าข้าง
อินโดนีเซียมากมายนัก ทั้งสองประเทศอยากได้บอร์เนียวเหนือ ฟิลิปปินส์จึงระวังมาก
และไม่ยอมรับมาเลเซีย แต่ก็ยอมเข้าข้างอินโดนีเซีย กล่าวกันว่า การที่ประธานา
ธิบดีมาคาปากัลไม่ยอมดั่งกล่าวก็เพื่อสร้าง Prestige เพื่อชัยชนะในการเลือกตั้ง
เพื่ออ้างว่าตนรักชาติแท้จริงซึ่งถือ เป็นข้ออ้าง เกตอันหนึ่งที่ฟิลิปปินส์ไม่ยอมรับมาเลเซีย
อีกประการหนึ่งก็เพื่อความเป็นธรรมของบอร์เนียวเหนือที่จะได้ไม่ต้องอยู่ใต้อาณาจักรใครอีก
ทั้งบอร์เนียวเหนือก็ยังอุ้มควยแร่ธาตุทรัพยากร และผลประโยชน์ที่น่าสนใจ

ข. นโยบายมาเลเซีย

ความคิดที่จะสถาปนาดินแดนต่าง ๆ ที่เคยตกอยู่ภายใต้การปกครองของ
อังกฤษในแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้มารวมกันเข้าเป็นประเทศซึ่งเรียกกันว่า
"มาเลเซีย" นั้น ได้มีมาเดิมก่อนแล้วและได้กลายเป็นจริงจิ่งขึ้นทั้งนี้ก็ด้วยการริเริ่ม
ของทงกู อับดุล ราฮ์มัน นายกรัฐมนตรีของสหพันธมาลายา ท่านได้เคยเสนอความคิด
ขึ้นเป็นครั้งแรกในงานเลี้ยงของสมาคมหนังสือพิมพ์ต่างประเทศที่สิงคโปร์ เมื่อวันที่

๒๗ พฤษภาคม ๒๕๐๔ โดยให้รวมสหพันธมาลายา "สิงคโปร์"^{๑๕} บอร์เนียวเหนือ

^{๑๕} สิงคโปร์แยกตัวออกจากมาเลเซียเป็นรัฐเอกราชในภายหลังเมื่อ ๙ ต.ค. ๐๘

ซาราวัก และ "บรูไน"^{๒๐} เป็นประเทศเดียวกันให้ชื่อใหม่ว่า "สหพันธมาเลเซีย"^{๒๑}

ลักษณะในทางภูมิศาสตร์ของสหพันธมาเลเซียใหม่นี้ เมื่อดูตามแผนที่จะมี
 สันฐานคล้ายวงเสี้ยวพระจันทร์ มีเนื้อที่รวมกันเข้าไว้ได้ทั้งหมดประมาณ ๑๓๐,๐๐๐
 ตารางไมล์ และจำนวนพลเมืองถึง ๑๐ ล้านคน อันจะกลายเป็นชุมชนกำลังใหญ่โตพอสมควร
 เนื่องจากแต่ละดินแดนต่างก็เป็นแหล่งอันอุดมสมบูรณ์ไปด้วยทรัพยากรธรรมชาติ

ความมุ่งหมายในการก่อตั้งสหพันธมาเลเซีย

ก. ในทางการเมือง การรวมดินแดนทั้ง ๕ เข้าด้วยกันตามโครงการมาเลเซีย
 ในทางภูมิศาสตร์จะเป็นการเชื่อมโยง และสร้างฐานะอันมั่นคงและความเป็นปึกแผ่นยิ่งขึ้น ทำ
 ให้ฐานะของสหพันธใหม่นี้เป็นปรากฏการณ์ที่เข้มแข็งที่สุดในการต่อต้านคอมมิวนิสต์ ความเป็นปึกแผ่นเดิม
 ของผู้ก่อตั้ง กล่าวคือ

๑. เป็นการที่วงล้อมสกัดกั้นจีนแดง
๒. เป็นการตอบโต้ลัทธิพิชของปักกิ่งที่มีอยู่เหนือชาวจีนโพ้นทะเลจำนวน ๔.๑
 ล้านคนในดินแดนทั้ง ๕
๓. ปิดล้อมการขยายตัวของจีนโคนีเซียซึ่งมีอำนาจอยู่แล้วในขณะนี้ของเกาะ

บอร์เนียว

^{๒๐} บรูไนมิได้รวมอยู่ในมาเลเซียเมื่อประกาศสถาปนามาเลเซียขึ้น

^{๒๑} ในคราวประกาศสถาปนาประเทศ "มาเลเซีย" ได้ตั้งคำว่า "สหพันธ" ออก
 เพราะรัฐบาลมาเลเซียใหม่ประกอบด้วยชนหลายเชื้อชาติ และเพื่อป้องกันมิให้ชนเชื้อชาติอื่นมีความ
 เข้าใจผิดไปว่า ชาวมาลาญของการจะแผ่ขยายอิทธิพลและเข้าครอบครองมาเลเซียชื่อของประเทศ
 ใหม่จึงไม่ใช่คำว่า สหพันธมาเลเซีย หรือ Greater Malaysia เพราะถ้าใช้คำที่ซัดเสี้ยนได้
 ควบแล้วก็จะต้องมีการแปลเป็นภาษามาลาญ ซึ่งชนเชื้อชาติอื่นอาจจะไม่พอใจที่ชื่อประเทศของตนมี
 คำมาลาญอยู่ด้วย แต่ถ้าใช้ชื่อมาเลเซียเฉย ๆ ซึ่งไม่ตรงกับคำใดทั้งสิ้นในภาษามาลาญการเรียก
 ชื่อประเทศก็จำต้องทับศัพท์มาเลเซียและคงจะเป็นที่พอใจกับชนทุกเผ่า

ข. ในทางเศรษฐกิจและสังคม ภัยเหตุที่กินแดนเหล่านี้เป็นแหล่งอันอุดมสมบูรณ์ด้วยทรัพยากรอันเป็นศูนย์กลางในทางการค้าและทำเรืออันสำคัญ เชื่อมโยงมหาสมุทรอินเดียและมหาสมุทรแปซิฟิกประกอประกอบกับพดเมืองก็มีความคล้ายคลึงกันทั้งในทางเชื้อชาติ ศาสนา ภาษา และวัฒนธรรมอยู่แล้ว การรวมเข้าเป็นประเทศเดียวกันได้เท่ากับเป็นการสร้างสรรค์ให้เกิดชุมชนกำลังขึ้นใหม่ที่จะทำให้ฐานะของประเทศและประชาชนในมาเดเชียได้ประสบความสำเร็จรุ่งเรืองและเข้มแข็งยิ่งขึ้น

ทนาย อับดุล ราห์มัน เสนอโครงการมาเดเชียอังกฤษใน พ.ศ. ๒๕๐๘ ข้ออ้างของผู้นำนมาลายาในการเสนอโครงการนี้คือ

๑. เพื่อป้องกันการขยายตัวของคอมมิวนิสต์ในภูมิภาคนี้ให้เข้มแข็งขึ้น
๒. เพื่อให้ดินแดนต่าง ๆ เช่น สิงคโปร์ ซาราวัก ซาบาห์ บรูไน พ้นจากการปกครองของอังกฤษเร็วยิ่งขึ้นโดยรวมเป็นส่วนหนึ่งของสหพันธมาเดเชีย
๓. เพื่อสร้างความเจริญให้ส่วนภูมิภาคนี้ซึ่งเคยเป็นจักรวรรดิของอังกฤษและมาลายาเคยเจริญทางเศรษฐกิจและวัฒนธรรมมาก่อน พุคอีกอย่างหนึ่งคือ เพื่อช่วยเหลือนักเรียนเมืองต่าง ๆ ในเกาะเหล่านี้

พิจารณาสาเหตุโดยแท้จริงที่ผู้นำนมาลายารวมเอาบอร์เนียวเหนือ ซาราวัก บรูไน และสิงคโปร์ เป็นส่วนหนึ่งของมาลายาก็อาจเนื่องมาจากการที่มาลายาคิดอยู่กับสิงคโปร์ซึ่งขณะนั้นสิงคโปร์อยู่ภายใต้การครอบครองของจีนถึง ๔๔% ซึ่งล้วนแต่เป็นจีนที่นิยมคอมมิวนิสต์เป็นส่วนใหญ่ ผู้นำนของชาวจีนที่ไม่นิยมคอมมิวนิสต์ก็ต้องการรวมสิงคโปร์กับมาลายาเป็นเวลานานแล้ว นับตั้งแต่มาลายาได้เอกราชเมื่อ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๐๐ แก่ผู้นำนของมาลายาเกรงว่าถ้ารวมสิงคโปร์แล้วจะทำให้อัตราส่วนของชาวจีนมีเพิ่มมากขึ้น ซึ่งจะเป็นผลทำให้มาลายาอยู่ใต้อการควบคุมของชาวจีนในที่สุด จึงเสนอแผนการอันรวมเอาดินแดนอื่น ๆ คือ ซาราวัก บอร์เนียวหรือบรูไนไว้ด้วยเพื่อให้ชนพื้นเมืองในดินแดนเหล่านี้มาเป็นส่วนสร้างดุลย์ให้เกิดอำนาจระหว่างจีนและมาลายา (สมัยก่อนดุลย์ระหว่างชาวจีนและชาวมาลายาเท่ากัน)

อังกฤษให้ความสนับสนุนในการจัดตั้งมาเลเซีย เนื่องจากอังกฤษมีผลประโยชน์ในทางเศรษฐกิจและการเมืองอย่างมากในแถบนี้และทราบดีว่า หากปล่อยให้ดินแดนแถบนี้ เช่น ซาราวัก บรูไน บอร์เนียวเหนือ สิงคโปร์ เป็นอิสระปกครองโดยคนถอนตัวออกไปแล้ว ดินแดนเหล่านี้ก็จะไม่สามารถปกป้องคุ้มครองตนเองได้ และจะถูกคอมมิวนิสต์ครอบครอง ในที่สุด ซึ่งจะเป็นอันตรายต่อผลประโยชน์ของอังกฤษในดินแดนแถบนี้เอง แต่ถ้าอังกฤษสนับสนุนให้ดินแดนเหล่านี้รวมกันเข้าเป็นมาเลเซียด้วย่อมเป็นผลดีแก่ประเทศนั้นเอง และยังช่วยให้ อังกฤษสามารถรักษาผลประโยชน์ที่ตนมีอยู่ในดินแดนแถบนี้ต่อไปได้อีกด้วย นอกจากนี้อังกฤษ ยังมีฐานทัพที่สำคัญอยู่ที่สิงคโปร์ ซึ่งเป็นศูนย์กลางการค้าและท่าเรือที่สำคัญในภูมิภาคนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งฐานทัพของอังกฤษที่สิงคโปร์ยังคุมช่องแคบมาดากา ซึ่งมีความสำคัญทางยุทธศาสตร์และการค้า กล่าวคือ เชื่อมโยงมหาสมุทรแปซิฟิกและมหาสมุทรอินเดีย เพื่อผลประโยชน์ดังกล่าว อังกฤษจึงสนับสนุนการจัดตั้งมาเลเซีย

แผนการนี้ของตงกัว ตั้งมาเลเซียนี้ถูกคัดค้านโดยชุกการโน ประธานาธิบดี อินโดนีเซีย โดยที่อินโดนีเซียเป็นประเทศใหญ่อันดับ ๖ ของโลก โดยอัตราประชากรจำนวน เนื้อที่ที่ใหญ่ มีเกาะถึง ๓,๐๐๐ เกาะ ความกว้างของประเทศจากปลายสุด คานตะวันตกถึง นีวกินียาวหลายพันไมล์ เพราะฉะนั้น อินโดนีเซียถือว่าตนเป็นประเทศชั้นนำในแถบนี้ ดังเห็นได้จากอินโดนีเซียแสดงออกทางต่าง ๆ จะนำชาติต่าง ๆ ในภูมิภาคนี้ เมษายน ๒๔๔๘ อินโดนีเซียจัดให้ประชุมลาเซีย-อาฟริกาที่เมืองบันดุงถึง ๒๙ ประเทศ รวมทั้งจีน คอมมิวนิสต์ด้วย แต่ว่าความต้องการของอินโดนีเซียที่จะเป็นผู้นำหาใครมีผู้ใดสนับสนุนไม่ ไทย พิลิปินส์ก็มีนโยบายผูกพันกับตะวันตก ส่วนมาลายานั้นแม้ว่าจะไม่ได้ร่วมสนธิสัญญาทางทหาร กับอเมริกาแต่ก็มีสัญญาป้องกันทางทหารในกลุ่มจักรภพอังกฤษได้แก่ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ อังกฤษในสิงคโปร์ก็เป็นฐานทัพของอังกฤษ ในภาคตะวันออกไกลนี้

ความพยายามของอินโดนีเซียที่จะขจัดอิทธิพลของตะวันตกและสร้างกลุ่มเป็น กลางในเอเชียจึงไม่เป็นผลสำเร็จและนับแต่เป็นเอกราชมา อินโดนีเซียมีนโยบายที่สำคัญ คือต่อต้านจักรวรรดินิยม พยายามขับไล่วรรคจักรวรรดินิยมให้พ้นไปจากภูมิภาคเอเชีย

อดเนย์ และพยายามรวมกันแดนเหล่านั้นให้เขาอยู่ในอิทธิพลของตนถ้าเป็นไปได้ ดังเช่น
 อินโดนีเซียทำสำเร็จมาแล้วในการขับไล่อาวคัทชูให้ออกจากนิวกินีและรวมประเทศเป็นส่วน
 หนึ่งของอินโดนีเซียทั้ง ๆ ที่ นิวกินีทางค่านวัฒนธรรม ประวัติศาสตร์ ไม่เคยเป็นส่วนหนึ่ง
 ของอินโดนีเซีย การที่อินโดนีเซียรวมเอาดินแดนที่มีผู้วิจารณ์ว่าอินโดนีเซียเป็นประเทศ
 จักรวรรดินิยมประเทศหนึ่งเหมือนกัน เพราะอินโดนีเซียหาได้ยอมให้นิวกินีตะวันตก (West
 Irian) ตัดสินรดาของตนในระยะเริ่มต้น และยอมให้ชาวปาปัวมีสิทธิเลือกชตาของ
 ตนใ้ภายหลัง ๘ ปีแล้ว เนื่องด้วยอินโดนีเซียประเทศใหญ่ต้องการ เป็นผู้ว่าของรัฐต่าง ๆ
 ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และจัดอิทธิพลตะวันตกให้หมดไป จึงทำให้อินโดนีเซียถือว่า
 แผนการของคณูนั้นเป็นแผนจักรวรรดินิยมแบบใหม่ (Neo Colonialism) ซึ่งไม่มีทาง
 ให้บอร์เนียวเหนือ ซาราวัก บรูไน และสิงคโปร์ เป็นเอกราชอย่างแท้จริง และยิ่งกว่านั้น
 ดินแดนเหล่านี้ยังหาได้เป็นอิสระอย่างแท้จริง แม้จะไ้รวมเป็น ส่วนหนึ่งของมาลายา
 เพราะมาลายาอยู่ใต้อิทธิพลทางเศรษฐกิจและทหารของอังกฤษอยู่มาก และเมื่อดินแดน
 ดังกล่าววกออยู่ภายใต้สหพันธมาเลเซียแล้ว ก็คล้าย ๆ กับเป็นส่วนหนึ่งของเอกราชทำให้
 อินโดนีเซียหมกข่ออ้างเกี่ยวกับจักรวรรดินิยมของภูมิภาคนี้่อีกต่อไป นอกจากอินโดนีเซียจะ
 กล่าวว่าเป็นแผนการ Neo Colonialism แล้ว อินโดนีเซียยังกล่าวอ้างว่าแผนการ
 นี้เป็นแผนการของอังกฤษที่จะปิดล้อมอินโดนีเซียไม่ให้ขยายตัวออกต่อไปด้วย และยิ่งกว่านั้น
 จะเป็นการทำให้ความปลอดภัยของอินโดนีเซียลดน้อยลงไป เพราะมีอาณาเขตติดต่อซึ่งอยู่
 ภายใต้การคุกคามของ คอมมิวนิสต์คือ บอร์เนียวเหนือและซาราวัก ซึ่งถ้าจะพิจารณาใน
 มุมกลับแล้วมาเลเซียสกัดกั้นการขยายตัวของอินโดนีเซีย อินโดนีเซียอ้างกล่าวอ้างว่าใน
 บอร์เนียวเหนือหรือซาบาห์ เชื่อเนาเดียวกับบอร์เนียวใต้และประชาชนเผ่าทั้งปวงมีความ
 ต้องการจะรวมตนเองเข้ากับประเทศอินโดนีเซีย และอินโดนีเซียก็ให้ความสนับสนุนบรรดา
 ชาวพื้นเมืองก้อต่านอังกฤษสมัยเชก อาซาฮารี ได้ทำการปฏิวัติขึ้นในปี ๒๕๐๕ ฉะนั้นด้วย
 ความเชื่อว่าประชาชนจะรวมตัวเป็นส่วนหนึ่งของอินโดนีเซีย ทำให้อินโดนีเซียคัดค้านแผนการ
 นี้ตลอดมา และเมื่อไ้รับการไกล่เกลี่ยจากประเทศต่าง ๆ โดยเฉพาะฟิลิปปินส์ และไทย
 อินโดนีเซียยินยอมไว้คัดค้านแผนการนี้ถ้าหากให้ประชาชนในซาบาห์และซาราวักยังคง
 ประชาชนและรวมเผ่าทั้งสามชาติ ฟิลิปปินส์ อินโดนีเซีย มาเลเซีย มารวมกันเป็น

สหพันธ์ใหญ่ เรียกว่า Maphilindo แต่เมื่อสหประชาชาติส่งผู้แทนมาสำรวจประชาชาติ
 ในดินแดนทั้งสอง อินโดนีเซียขอมีส่วนร่วมในการสังเกตการสำรวจนี้ แต่เนื่องด้วยอังกฤษได้จำกัด
 จำนวนผู้แทนของอินโดนีเซีย และฟิลิปปินส์ไม่ใ้หมายจนเกินไปก็เลยเป็นผลให้อินโดนีเซียไม่ยอม
 รับรองการประชุมของสหประชาชาติ และประกาศตนเป็นศัตรูกับมาเลเชียตั้งแต่ ๑๖ กันยายน
 ๒๕๐๖ เป็นต้นมาคือ Policy of Confrontation tacticสัมพันธ์ทางการทูต ทางเศรษฐกิจ
 วัฒนธรรมกับมาเลเชียและประกาศว่า จะทำลายประเทศนี้ให้พินาศในที่สุด ทำให้สันติภาพใน
 ภูมิภาคนี้ต้องลดน้อยลงไปทุกที

การที่ชุกการโน เป็นศัตรูกับมาเลเชียทำให้อินโดนีเซียเสียผลประโยชน์ทาง
 เศรษฐกิจ แต่การเป็นมิตรยอมเป็นประโยชน์แก่ประเทศมาก มีอย่างเดียวกับที่ชุกการโนอ้าง
 การรวมชาติและชารวัด ว่าเป็นแผนการณ์ของ Neo Colonialism นอกจากนี้
 อินโดนีเซียยังชักชวนให้ฟิลิปปินส์ต่อต้านนโยบายมาเลเชีย

อังกฤษก็ไม่ยอมที่จะให้บอร์เนียวเหนือเป็นของอินโดนีเซีย และดินแดน ๒ ส่วน
 ไม่เคยเป็นของอินโดนีเซียมาก่อนเลยไม่ว่าสมัยไหน นิวก็ีตะวันตกเคยเป็นส่วนหนึ่งของ
 อินโดนีเซีย สมัยใ้การปกครองของดัตช์ แต่ที่อินโดนีเซียอ้างเอาชวาห์เป็นเรื่องที่ฟังไม่ได้
 กล่าวกันว่า การที่ชุกการโนอ้างเช่นนั้น เพราะว่าเกิดภาวะเงินเฟ้อในอินโดนีเซีย อัตรา
 แลกเปลี่ยนตลาดมีค่างต่างกันมาก เพราะฉะนั้นปัญหาอินโดนีเซียลำบากมาก ฉะนั้น จึงต้อง
 สร้างความรู้สึกชาตินิยมขึ้นแก้ปัญหาเฉพาะหน้าโดยอ้างว่าบอร์เนียวเหนือเป็นส่วนหนึ่งของ
 อินโดนีเซียซึ่ง เป็นข้ออ้างที่ฟังไม่ขึ้น เมื่อเกิดขัดแย้งกัน ๒ ประเทศ ชุกการโนก็ทำไปแล้วก็ต้อง
 ทำต่อไป ถ้าทำไม่สำเร็จจะทำให้ประชาชนเข้าใจผิดและเมื่จะมีกรณีประชาชาติอย่างไร
 ก็จะไม่เป็นทางเป็นของอินโดนีเซียได้ ทั้งสองประเทศจึงหันไปให้ฟิลิปปินส์ใกล้เคียงหรือพัน
 โดยฟิลิปปินส์เสนอจัดตั้งมาฟิลินโดซ์แทนมาเลเชีย แต่ก็ไม่ประสบความสำเร็จในที่สุด

เอกอัครราชทูตอินโดนีเซียประจำประเทศไทยได้พบรัฐมนตรีว่าการกระทรวง
 การต่างประเทศไทยนายถนัด คอมันตร์ เมื่อวันที่ ๔ มีนาคม ๒๕๐๖ ณ กระทรวงการต่าง
 ประเทศ เพื่อแจ้งนโยบายของอินโดนีเซียเกี่ยวกับการจัดตั้งสหพันธ์มาเลเชียซึ่ง เอกอัคร
 ราชทูตอินโดนีเซียได้กล่าวไว้ตอนหนึ่งว่า "อุปสรรคที่ร้ายแรงที่สุดก็คือ เมื่อเร็ว ๆ นี้รัฐมนตรี
 ช่วยว่าการกระทรวงโฆษณาการของมาลาयाได้กล่าวคำปราศรัยกับข้าราชการในกระทรวง

ของคนมีประเด็นสำคัญว่ามาลาયાไม่เห็นด้วยกับนโยบายภายนอกและภายในประเทศของอินโดนีเซียมาตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๐๐ และเมื่อนโยบายของมาลาયાเป็นเช่นนี้ก็เท่ากับแสดงให้เห็นว่าข้อพิพาทระหว่างมาลายากับอินโดนีเซีย นั้น มีข้อสืบเนื่องมาจากมาเลเชียเท่านั้น แต่เป็นเรื่องซึ่งมาลายาวางท่าที่เป็นศัตรูกับอินโดนีเซียมาตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๐๐" ซึ่งในเรื่องนี้คงจะเป็นที่จำกันได้ว่ามีบุคคลส่วนหนึ่งในมาลายาในขณะนั้นที่มีความปรารถนาจะรวมมาลายากับสุมาตราเป็นประเทศหนึ่งต่างหาก ความระหองระแหงที่เกิดขึ้นระหว่าง ๒ ประเทศนี้ได้มีมาก่อนหน้าโครงการมาเลเชียแล้วโดย "มาลายาได้ดำเนินนโยบายซึ่งก่อความไม่พอใจให้แก่ฝ่ายอินโดนีเซียตามลำดับ"^{๒๒}

ก่อนที่มีแผนการจัดตั้งมาเลเชียนั้น ชูการ์โนและรัฐบาลอินโดนีเซียมิได้แสดงความปรารถนาที่จะเข้าครอบครองดินแดนบอร์เนียวตลอดถึงกัวลาลัมเปอร์อย่างจริงจัง แต่ต่อมาภายหลัง คงจะเห็นว่ามาลายาที่มีความเจริญรุ่งเรืองและสมบูรณ์ อับดุล ราห์มัน ได้รับความนิยมนิยมชมชอบเป็นผู้นำสำคัญคนหนึ่งในภูมิภาคนี้ อินโดนีเซียจึงมีความอิจฉาริษยาและอหังการที่จะให้ทั่วโลกยอมรับความเป็นใหญ่ของอินโดนีเซียในส่วนภูมิภาคนี้ เมื่อมีความปรารถนาที่จะแข่งขันความเป็นใหญ่กับตนกู ความรู้สึกที่อหังการจะแผ่ขยายอาณาเขตและรวมดินแดนบอร์เนียวเข้าในประเทศอินโดนีเซียจึงเพิ่มขึ้นทวีคูณกับทั้งยังมีเหตุการณณ์เมืองภายในประเทศที่ทำให้ชูการ์โนทำตัวเป็นศัตรูกับมาเลเชียมากขึ้น

ปัญหามาเลเชียนี้ผิดกับปัญหาอื่นไม่เกี่ยวข้องกับ "สงครามเย็น" เลย เป็นปัญหาเกี่ยวกับการขัดแย้งผลประโยชน์ระหว่างมาลายาและอินโดนีเซียอย่างแท้จริง ไม่ได้มีมหาอำนาจของค่ายใดเข้ามาเกี่ยวข้อง กำเนิดของปัญหานี้เกิดจากการที่ผู้นำของมาลายา คือ ตนกู อับดุล ราห์มัน ต้องการที่จะรวมเอาดินแดนบอร์เนียวเหนือ (ซาบาวห์) ซาราวัก บรูไน และสิงคโปร์มารวมสหพันธรัฐรวมเรียกประเทศใหม่ว่า "มาเลเชีย" ตนกูฯ ได้เสนอแผนการต่ออังกฤษใน พ.ศ. ๒๕๐๔ นโยบายของตนกูฯ ดังกล่าวได้รับการคัดค้านและขัดขวางจากอินโดนีเซีย เนื่องจากนโยบายของตนกูฯ ขัดกับความตกลงการของประชาชาติคือชูการ์โนผู้นำอินโดนีเซีย

^{๒๒} ไปชดดูในบทที่ ๑ หน้า ๗-๘

สรุปได้ว่า การขัดแย้งระหว่างประเทศเกิดจากนโยบายของผู้นำแต่ละฝ่าย
ขัดกันซึ่งนโยบายของแต่ละประเทศที่กล่าวมานี้มีมูลกำเนิดมาจากความทะเยอทะยานส่วนตัว
ของชุกการโนที่จะเป็นใหญ่ในหมู่ชาติมาโดยฝ่ายหนึ่งกับแผนการณ์ของอังกฤษอีกฝ่ายหนึ่งที่จะ
รักษานโยบายทางเศรษฐกิจและการเมืองในภูมิภาคนี้ของตน